

(Независне новине, 29. 2. 2012)

Приближава се још један датум који дијели Босну и Херцеговину, уздуж и попречику, по ентитетским и националним шавовима.

Такозвана независност коју је БиХ наводно стекла 1. марта 1992. године биће обиљежена у Федерацији БиХ као нерадни дан. Притом ће Бошњаци "то" славити присјећајући се својих жртава, а најважнији догађај "независности и државности" биће пријем који организују два бошњачка члана Предсједништва БиХ - Бакир Изетбеговић и Жељко Комшић. Пријем посјећују дипломатски представници који су акредитовани у БиХ, а многи од њих нису никада дошли на прославу Дана Републике Српске у Бањалуку. Као што нису никада одали почаст за 3.500 српских жртава у Подрињу страдалих од Насера Орића и муслиманске Армије БиХ. Тиме показују пристрасност и доприносе учвршћивању подјела у подијељеној земљи.

Шта се то у једном дијелу Федерације БиХ слави 1. марта? Такозвани дан државности такозване републике БиХ, која никада није постојала као држава на цијелом подручју предратне БиХ као једне од југословенских република. Та "република БиХ", која се распала прије него што је постала држава, никада није имала власт на цијелој територији БиХ, нити је била воља народа у БиХ. Папирната творевина настала сецесијом од Југославије, разарана грађанским ратом, никада није успјела постати државом муслимана, што је био циљ Алије Изетбеговића и његове Странке демократске акције. Њихова политика је била "грађанска држава или грађански рат", уз Алијину изјаву - "жртвоваћу мир за независност БиХ". Какве то Босне и Херцеговине, још и данас нескривено подсјећа вјерски вођа муслимана реис Мустафа Церић, који каже да распадом Југославије једино Бошњаци нису добили своју државу. Онда то значи да садашња БиХ није држава Бошњака.

Алијиној "републици БиХ" није помогло ни признавање од стране других држава ни експресни пријем у Уједињене нације. Заправо, то је био допринос страног фактора распаду БиХ и разбуктавању вишегодишњег грађанског рата у коме су ратовали сви против свих, а Муслимани-Бошњаци су још ратовали и међусобно. Био је то класични грађанско-вјерски рат, а не агресија како упорно и нетачно годинама понавља бошњачка политичка-вјерска и медијска сцена. Да је био грађански рат, упорно је и храбро говорио др Халид Чаушевић, професор социологије религије и уставног права, син најпознатијег реиса ефендије Џемалудина Чаушевића, и пријатељ Алије Изетбеговића. У реаговању на текст Мухамеда Спахића у "Љиљану" из 1997. године Чаушевић пише:

"Такозвани агресорски рат на БиХ, како га назива господин Спахић упоредо с политичарима СДА, у западним европским круговима потпуно је разјашњен, као и у Америци! Ако жели господин Спахић, могу му посудити у овом погледу неколико врло озбиљних француских студија. Међутим, без обзира на ставове Запада, онај ко је цијели рат провео у Сарајеву или било којем мјесту, изложеном нападима, без потешкоћа може утврдити да је рат у БиХ примарно грађанско-конфесионални, како по методу ратовања тако и по својој сврси. У овом рату учествовала је и српска армија, али зар и у Корејском рату није учествовала армија САД, па је то ипак био грађански рат. Тако је било и у Вијетнаму, а у времену између два велика европска рата у Шпанији, гдје су Нијемци и Италијани непосредно учествовали на страни Франка, Шпански рат био је грађански! Агресија је нешто друго од грађанско-конфесионалног рата. Немојте заборавити шта је узрок овог рата: проглашавање независне БиХ од стране два народа, Хрвата и Муслимана. Стоји чињеница да члан 2. ондашњег Устава изричито каже: 'БиХ је заједница три народа, Муслимана, Срба и Хрвата'. Заједница се не може растурилити на тај начин што ће само Хрвати и Муслимани изаћи из ње. Срби су то прихватили као разлог за рат. И што је најгоре - највећа Алијина политичка погрешка - БиХ пуна српских војника, а он проглашава независну Босну. За то је човјек требао имати потпуно блиндирану памет. Требало је прихватити нашу реалност да наставимо егзистирати у остатку Југославије, с тим што би се Хрвати издвојили из Херцеговине. Хтјели смо да створимо некакву независну босанскохерцеговачку државу, то је апсурд. Ви знате стару Таљеранову мудрост која каже да је погрешка већа од злочина. Е, то је Алија урадио. Узмите 'Ослобођење' од 21. децембра 1991. године па ћете видјети говор Караџића у Скупштини БиХ, кад каже: 'Зар нам није боље да у БиХ направимо конфедерацију од три државе: Срби, Хрвати, Муслимани, или да имамо стотине и стотине хиљада мртвих људи, стотине и стотине порушених кућа.' Видио сам да је Алија сједио сам. Хрватски посланици су стајали на другој страни - Хрвати су, сасвим разумљиво, имали своју рачуницу, ја њих сасвим разумијем - и он је одједанпут рекао нека се гласа, и сви српски посланици су изашли ван. То је била смртна пресуда Муслиманима."

Тако је припреман референдум о независности, који је одржан 29. фебруара и 1. марта 1992. године, у коме нису учествовали Срби у БиХ. Хрвати јесу, под притиском Фрање Туђмана, јер се тиме сецесија Словеније и Хрватске, уз БиХ, могла приказати као распад

Југославије. Иако је Бадинтерова комисија, коју је именовала Европска заједница, тражила да се у БиХ на евентуалном референдуму о независности изјашњавају сви, то се није десило. Тако је гласовима Муслимана и Хрвата (око 63%) БиХ кренула у грађански рат. Претходно су Хрвати морали одустати од своје формулације питања за референдум, познатог као Ливањско питање: "Јесте ли за суверену и независну Босну и Херцеговину, државну заједницу конститутивних и суверених народа хрватског, муслиманског и српског у њиховим националним подручјима (кантонима)?" Након двадесет година, Хрвати данас отворено кажу да су погријешили, јер су тада, а послије и Вашингтонским споразумом, остали без институционално-правне заштите као народ у БиХ.

Ако се распала Југославија, истовремено се распала и предратна БиХ, тако да фактички није никада ни било "републике БиХ". То је потврђено и у Дејтону и Паризу 1995. године, када је потписан Општи оквирни споразум за мир са 12 анекса, чији су потписници оба ентитета. Тада је настала садашња БиХ, као споразумна држава два ентитета и три конститутивна народа, који су једини овлаштени да то могу мијењати, кроз процедуре промјене међународног Дејтонског уговора, у складу са Бечком конвенцијом о праву међународних уговора. Зато је Анексом II на Анекс IV (Устав БиХ) Дејтонског споразума, утврђено да закони који важе на територији БиХ (дакле не закони "Републике БиХ") остају на снази у оној мјери у којој нису у супротности са Уставом.

Закон о проглашењу 1. марта Даном независности Босне и Херцеговине и Закон о проглашењу 25. новембра Даном државности Босне и Херцеговине донесени су почетком 1995. године и објављени у Службеном листу "Републике БиХ", број 9/95. Ради подсјећања, према Вашингтонском споразуму из марта 1994. године, на дијелу простора БиХ који су војно држале снаге муслиманске Армије БиХ, односно Хрватско вијеће обране, формирана је Муслиманско-Хрватска Федерација. Посланици предратне Скупштине БиХ - Муслимани и Хрвати, формирали су Уставотворну скупштину Федерације, тако да је већ 1994. фактички и формално нестала "Република БиХ". Наведена два закона су у директној супротности са Анексом IV - Уставом БиХ, и не могу бити никакви празници садашње БиХ. Празници БиХ не постоје, као што не постоји ни Електропривреда БиХ, Водопривреда БиХ, БХ Телеком, БХ Пошта. Постоји блиндирана памет која упорно негира и крши Дејтонски споразум, лажно представљајући наводни континуитет и празницима БиХ којих нема у Дејтонском споразуму. Тиме Бошњаци поново чине грешку својатајући цијелу БиХ, која припада свим конститутивним народима. А грешка је већа од злочина, каже Таљеран.